

[Lis Starcke]

synes, det var så vigtigt at sige, at de må have retten til ikke at frygte overlaster, hvad enten det gælder mobning, mishandling, forurening eller krig.

(Kort bemærkning).

Ingerlise Koefoed (SF):

Ja, som en kort bemærkning skal jeg da sige til socialministeren, at netop når man har taget så meget med: boliger, trafik, arbejdsmarked osv., altså områder, hvor der også føres speciel sektorpolitik, er det slående, at man ikke har taget kulturpolitikken med, og man må da også vide, at da kommissionen i sin tid blev nedsat, kom der fra børnekulturarbejderne anmodning om, at de kunne komme med i kommissionen. Man fik, så vidt jeg husker – men jeg må citere efter hukommelsen – til svar, at der ville blive nedsat en arbejdsgruppe om børn og kultur i kulturministeriet, der ville blive nedsat et udvalg i undervisningsministeriet, om indskoling, og der ville undervejs opstå en kontakt mellem de tre udvalg. Så spørger jeg: har der været en sådan kontakt, hvad har den givet sig udslag i, og hvordan har man tænkt sig at planlægge videre? Har man tænkt sig at gøre noget af det, som fru Lone Dybkjær foreslår: samarbejde tættere mellem socialministeriet og undervisningsministeriet – og jeg synes altså også mellem socialministeriet, undervisningsministeriet og kulturministeriet – om disse spørgsmål?

Socialministeren (Ritt Bjerregaard):

Lad mig tage det sidste først. Jeg mener faktisk, at der finder et udmærket samarbejde sted mellem socialministeriet, undervisningsministeriet og også kulturministeriet. Jeg forstod fru Lone Dybkjær sådan, at hun pegede på det problem, der vitterlig eksisterer i ganske mange kommuner, og som jeg ved fru Lone Dybkjær også har været opmærksom på i forbindelse med diskussionen om skolefritidsordninger, men som vi heldigvis ikke skal have afklaret ved denne lejlighed.

Jeg deler ikke fru Karen Thurøe Hansens opfattelse af børnekommissionens redegørelse. Jeg synes, det var fair nok, at man også havde et mindretal, og at det mindretal formulerede sig. Jeg synes, det ville have været mærkværdigt, sådan som flertallet også for-

mulerer det i betænkningen, om man havde været totalt enige, da dette afspejler nogle meget vigtige sider af vores tilværelse.

Men jeg synes ikke, det er nogen helt rimelig beskrivelse, at det er en kold betænkning. Jeg synes, den er usædvanlig konstruktiv og har det meget store fortrin, at den både opererer med ideelle langsigtede løsninger og samtidig anskueliggør, hvordan man kunne komme nogle små skridt hen ad vejen, og det er vi oprigtigt talt ikke forvænte med, når vi ser store udvalg afslutte deres arbejde.

Fru Birthe Nielsen efterlyste nogle bemærkninger om finansieringssystemerne. Nu går jeg ud fra, at fru Birthe Nielsen ikke tænkte på det generelle spørgsmål, for det er hun sikkert selv opmærksom på at vi har behandlet i et særskilt afsnit i redegørelsen fra regeringen, og derfor opfattede jeg det mere som et spørgsmål om finansiering af forsøgsordninger.

Her har vi i hvert tilfælde på nuværende tidspunkt ikke forestillet os, at det er en statslig finansiering; deraf også mine bemærkninger om, at man ikke kan komme længere, end man har mulighed for at overbevise de lokale politikere om. Det synes jeg ikke er nogen mangel. Jeg synes, det er godt og nyttigt, at man skal tage diskussionen lokalt. Det er dér, man skal lave tingene, det er dér, man skal gøre erfaringerne, og det er også dér, man skal skaffe pengene til ordningerne.

Hvordan vi så kan stimulere det, og hvordan vi fra centralt hold kan være med til at tilskynde til en sådan udvikling, arbejder vi faktisk temmelig energisk med i socialministeriet. Det er en balancegang mellem ønsket om at få noget til at ske lokalt, ikke at ville styre det, men gerne stimulere det.

Fru Lone Dybkjær tog i sin replik her spørgsmålet om valg og om fravalg op igen, og jeg var da glad for at konstatere, at vi var enige i, at et valg også medførte et fravalg. Det undrede mig måske en lille smule, at fru Lone Dybkjær ikke var så meget inde på, at man jo også fik noget. Man er tilbøjelig til i en debat om disse ting at hæfte sig ensidigt ved, at man fravælger noget – jeg gjorde det selv i mit eget svar – og måske ikke så stærkt ved, at man får noget andet, og at det altså netop er for at få noget andet, man foretog det valg og ikke et andet.